

A porból a csillagokig

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 12; Lukács 10:20; János 14:29;
Róma 8:18, 34; Zsidók 2:14-15; Jelenések 11:3

„Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké” (Dán 12:3).

Dániel próféta könyve azzal kezdődik, hogy Nabukodonozor beront Júdába és foglyokat visz Babilonba. A könyv végén viszont Mihály felkel és megszabadítja Isten népét a végidei Babilonból. Azaz, ahogy az egész könyvben olvashattuk, Isten végül, *legvégül* mindent a népe javára fordít.

Amint már szintén láttuk, Dániel meg a társai hűségesek maradtak Istenhez, és páratlan bölcsességről tettek bizonyosságot a száműzetés próbái és kihívásai között. Isten végidei népe is hasonlóan hűséges marad, amikor nehézséggel néz szembe, főként a nyomorúságos időben, *„amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni”* (Dán 12:1). Kiténik bölcsességük és értelmük, mint Dánielé és barátaié Babilonban. Nem csupán ők maguk lesznek bölcsék, hanem ennek következtében másokat is elkötelezetten elvezetnek az igazságra. Némelyek meghalnak vagy megölik őket, és így visszatérnek a porba, de Isten majd feltámasztja őket az örökkévalóságra. A Biblia szavaival: *„És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felsejkennek, némelyek örök életre”* (Dán 12:2).

FEJEDELMÜNK, MIHÁLY

Olvassuk el Dán 12:1 versét! Ki változtatja meg a történelem menetét az utolsó időben? Hogyan segít Róm 8:34 és Zsid 7:25 verse megérteni azt, hogy ez mit jelent?

Dániel próféta könyvében eddig minden fejezet azzal kezdődött, hogy az író egy pogány nemzet uralkodóját említette meg. A 12. fejezet is egy uralkodóval kezdődik, de a többi királytól eltérően Ő isteni Fejedelem, aki felkel, hogy megszabadítsa népét az ellenség kezei közül.

Ahogy belepillantottunk a *Dániel próféta könyve* 10. fejezetéről szóló tanulmányunkba, Mihály ugyanaz a hatalmas mennyei lény, mint aki megjelent Dánielnek a Tigris folyó partján. Itt Isten népének a mennyei képviselőjeként tűnik fel. A könyvben máshol is láthatjuk mint az ember Fiát (7. fejezet), a seregek Fejedelmét (8. fejezet) és a Messiás-fejedelmet (9. fejezet). Így Mihály – akinek a neve azt jelenti: „Kicsoda olyan, mint Isten?” – nem lehet más, csakis maga Jézus Krisztus.

Fontos megfigyelni Mihály közbelépésének időpontját. Dán 12:1 szerint „*abban az időben*” történik. Ez a kifejezés arra az időre vonatkozik, amit éppen Dán 11:40-45 szakasza említ, ami a pápaság 1798-as bukásától a végidei feltámadásig tart (Dán 12:2).

Mihály munkásságának két fontos vetületére utalhat a „*felkél*” szó, amivel Dán 12:1 verse jellemzi a tetteit. Először is, a „*felkél*” ige azt juttatja eszünkbe, ahogyan a királyok felkerekednek, hogy hódítsanak és uralkodjanak. Az ige elsődlegesen katonai jelentést hordoz. Azt mutatja, hogy Mihály hadvezérként cselekszik, megvédi a népét és különlegesen vezeti őket a nagy küzdelem utolsó szakaszaiban.

Másodszor, a „*felkél*” ige az ítélet jelenetére is mutat. Mihály „*felkél*”, hogy a védő szerepét töltsse be a mennyei ítélőszék előtt. Az ember Fiaként az Öregkorú elé lép, hogy Isten népét képviselje a vizsgálati ítélet során (Dán 7:9-14). Így Mihály felemelkedése vagy felkelése a munkája katonai és törvényszéki oldalaira is fényt vet. Más szóval van hatalma, hogy legyőzze Isten ellenségeit és képviselje Isten népét a mennyei ítélőszék előtt.

Mit jelent nekünk a tudat, hogy Mihály felkel értünk – most is? Minek a reményét adja ez nekünk, bűnösöknek?

AKIK BEÍRATTAK A KÖNYVBE

Dán 12:1 verse arról a népről szól, akiknek a neve „be lesz írva a könyvbe” (RÚF). Mit jelent ez?

Mihály közbelépésének az idejéről azt is olvassuk, hogy páratlan nyomorúság időszaka lesz. Ez annak az időnek felel meg, amikor Isten visszavonja Lelkét a lázadó emberiségtől. Majd az Úr a végidei Babilonra kitölti a hét utolsó csapást, a népek iránti haragjának a kifejezéseit (Jelenések 16. fejezet; 18:20-24), a sötétség erői pedig szabadon tombolhatnak a világon. Ellen G. White azt írja erről az időről, hogy „Sátán ekkor a végső nagy zűrzavarba taszítja a föld lakóit. Amikor Isten angyalai elengedik az emberi indulatok vad viharát, minden ellentét kiéleződik. Az egész világra kiterjed a pusztulás, ami rettenetesebb lesz, mint ami Jeruzsálemet sújtotta” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 526. o.).

Isten népe viszont megszabadul ebben a rettenetes időben, mert Jézus, a mennyei Főpap megvédi őket a mennyei törvényszék vizsgálati ítéletében, és a nevüket már beírták a könyvbe.

Hogy megértsük ennek a könyvnek a jelentőségét, tudnunk kell: a Biblia kétféle mennyei könyvet említ meg. Az egyikbe azoknak a nevét írták, akik az Úrhoz tartoznak, ezt nevezik az élet könyvének is (2Móz 32:32; Zsolt 69:29; Lk 10:20; Fil 4:3; Jel 17:8).

Az élet könyve mellett a Szentírás az emberi cselekedetek feljegyzését tartalmazó könyvekről is említést tesz (Zsolt 56:9; Ézs 65:6; Mal 3:16). Ezeket használja a mennyei ítélőszék, amikor mindenkiről eldöntik, hogy milyen az elkötelezettsége az Úr iránt. Mennyei iratok ezek, „adatbázisok”, amelyek minden ember nevét és tetteit tartalmazzák. Egyesek összeráncolják a homlokukat attól a gondolattól, hogy a nevüket, főként a tetteiket felírják a mennyben. Viszont amint átadjuk az életünket Krisztusnak, a nevünk bekerül az élet könyvébe, a rossz tetteinket pedig kitörlik az ítélet során. Ez a mennyei adattár az egész világegyetem számára törvényes bizonyítékot szolgáltat arra, hogy Jézushoz tartozunk, és így jogunk van a védelemre a nehéz időben.

Miért mondjuk azt, hogy csakis Krisztus nekünk tulajdonított igazsága az egyetlen reményünk arra, hogy „be legyünk írva a könyvbe”? Beszéljünk erről szombaton a csoportban!

A FELTÁMADÁS

Olvassuk el Dán 12:2-3 részét! Milyen eseményről van itt szó? Miért olyan fontos ez a számunkra, tekintettel arra, amit a halálról tudunk?

Az Ószövetségben talán Dániel utal a legközvetlenebb módon a jövőbeli feltámadásra. Amikor ezen a szakaszon gondolkodunk, néhány különösen fontos igazságot tanulhatunk meg. Először is, az „alvás” hasonlata jelzi, hogy az emberi testben nem lakik halhatatlan lélek. Az ember a test, az elme és a lélek elválaszthatatlan egysége. A halálban megszűnünk létezni, a feltámadásig öntudatlan állapotban maradunk. Másodszer, az igeszakasz úgy mutat a feltámadásra, mint ami visszafordítja a bűn következtében történeteket. Amiről Dán 12:2 versében magyarul azt olvasunk, hogy a „*föld porából*”, az az eredeti nyelvben a „*por földje*”. A szokatlan szórend 1Móz 3:19 versére mutat vissza, ami az egyetlen másik olyan bibliaszakasz, amelyben a „*föld*” megelőzi a „*por*” szót. Ez arra utal, hogy az Ádám bukásakor kimondott halálbüntetést Isten visszafordítja, és a halál többé már nem tart bennünket az uralma alatt. Ahogy Pál fogalmazott: „*Elnyeletett a halál diadalra*” (1Kor 15:54).

Olvassuk el Róm 8:18 és Zsid 2:14-15 verseit! Miért nem kell félnünk a haláltól?

Itt mindent a halál ront el, mindennek az vet véget. Viszont azt az ígéretet kaptuk, hogy a hűséges hívők számára nem a halálé lesz az utolsó szó. A halál legyőzött ellenség. Amikor Krisztus feltámadt és kilépett a sírból, letörve a halál láncait, végzetes csapást mért az elmúlásra. Most már túlláthatunk az ideig-óráig tartó halálon, az élet végső valósága felé, amit Krisztusban kapunk Istentől. Mivel Mihály „*felkél*” (lásd Dán 12:1), ezért mindazok felkelhetnek, akik hozzá tartoznak. Feltámadnak a „*föld porából*”, hogy csillagként ragyogjanak mindörökre.

Az élet fájdalmai és küzdelmei között hogyan meríthetünk reményt és vigaszt a végidei feltámadás ígéréteiből? Valójában miért nem számít szinte semmi más?

A BEPECSÉTELTE KÖNYV

Olvassuk el Dán 12:4 és Jn 14:29 verseit! *Dániel próféta könyvét* miért kellett bepecsételni a vég idejéig?

A könyv utolsó nagy szakaszának lezárásánál (Dán 10:1–12:4) a próféta azt a parancsot kapja, hogy pecsételje be a könyvet a vég idejéig. Az angyal egy lélegzetvétellel azt is megjövendöli, hogy „*tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás*” (Dán 12:4), vagy „*sokan sokfelé járnak majd, hogy növekedjen a tudás*” (ÚRK). Bár *Dániel próféta könyvének* néhány kutatója a tudományos fejlődésre vonatkozó próféciaként értette ezt a szakaszt, amire az új fordításban „*sokan sokfelé járnak*” kifejezés utal, és ez szintén benne lehet a jelentésben, a szövegkörnyezet mégis arra enged inkább következtetni, hogy itt *Dániel próféta könyvének* a kutatásáról van szó. A múltba visszatekintve valóban azt figyelhetjük meg, hogy a könyvet évszázadokon át rejtélyes, érthetetlen irodalmi műnek tekintették. Egyes helyeken talán ismerték és tanulmányozták, de néhány fő tanítása és próféciája rejtve maradt. Például, távolról sem értették a mennyei szentély megtisztítására, az ítéletre, a kis szarv kilétére és tevékenységére vonatkozó próféta üzeneteket, ahogyan az azokra vonatkozó időkeretet sem. Viszont a protestáns reformációtól kezdve egyre többen és többen tanulmányozták *Dániel próféta könyvét*, de csak az utolsó időben nyílt meg végül a könyv és tárult ki teljesebben a tartalma. Ahogy Ellen G. White is megjegyzi: „1798 óta nincs már pecsét Dániel próféta könyvén. A próféciaismeret növekszik, és sokan szent komolysággal hirdetik, hogy az ítélet elközelgett” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 308. o.). „A 18. század végén és a 19. század elején a világ egymástól egészen távoli részein új érdeklődés támadt *Dániel próféta könyvének* és *A jelenések könyvének* próféciái iránt. E próféciák tanulmányozása széles körben ahhoz a hithez vezetett, hogy közeledik Krisztus második eljövetele. Számos bibliamagyarázó Angliában, Joseph Wolff a Közel-Kéleten, Manuel Lacunza Dél-Amerikában, William Miller pedig az Egyesült Államokban a próféciát tanulmányozók egésze seregével együtt kijelentette a *Dániel próféta könyvéről* folytatott tanulmányai alapján, hogy közel van a második advent. Ez a meggyőződés ma egy világszéles mozgalom hajtóerejévé vált” (*The Seventh-day Adventist Bible Commentary*. 4. köt., 879. o.).

Gondoljunk csak bele, milyen hatalmas kiváltság, hogy a történelemre visszatekintve ma megfigyelhetjük, hogyan teljesedtek be *Dániel próféta könyvének* próféciái! Hogyan támasztja alá ez a hitünket Isten minden ígérete tekintetében?

VÁRAKOZÁSI IDŐ

Olvassuk el Dán 12:5-13 szakaszát! Mivel zárul a könyv?

Érdekes módon ez az utolsó jelenet a „*folyóvíz partján*”, vagyis a Tigris folyónál, Dániel végső nagy látomásának a helyszínén játszódik (Dán 10:4). Viszont itt a „folyóvízre” nem az általános héber szó utal, hanem a *ye'or*, ami általában a „Nílus folyót” jelöli. Ez a kivonulásra emlékeztet, azt érzékeltetve, hogy amint az Úr megszabadította Izraelt Egyiptomból, végidei népét is megváltja majd.

Három prófétai időkeretet kapunk. Az első – „*ideig, időkig és fél időkig*” – arra a kérdésre válaszol, hogy „*Mikor fognak bekövetkezni ezek a csodálatos dolgok*” (Dán 12:6, RÚF). A „*csodálatos dolgok*” azokra az eseményekre utalnak, amelyeket *Dániel próféta könyve* 11. fejezetének látomása, a 7. és a 8. fejezet bővebb magyarázata mutat be. Ezt az időszakot Dán 7:25, majd Jel 11:3, 12:6, 14, illetve 13:5 versei is megemlítik. Ez egybevágh az ezerkét-százhatvan éves pápai egyeduralkodó időszakával is, ami 538-tól 1798-ig tartott. Dán 11:32-35 szakasza az üldözésnek ugyanerre az idejére utal, csak nem említi meg annak tartamát. A másik két időszak, az ezerkét-százkilencven és az ezerháromszázharmincöt nap arra a kérdésre felel – „*mi lesz ezeknek vége?*” – , amit maga Dániel tett fel a gyolcsruhába öltözött Embernek. Mindkettő a „*mindennapi áldozat*” megszüntetésével és a „*pusztító utálatosság*” felállításával kezdődött. A *Dániel próféta könyve* 8. fejezetéről szóló tanulmányunkból tudjuk, hogy a „*mindennapi áldozat*” Krisztus folyamatos közbenjárására utal, aminek a helyére hamis istentiszteleti rendszer lépett. Ennek a prófétai időszaknak tehát Kr. u. 508-ban kell kezdődnie, amikor katolikus hitre tért Klodvig, a frankok királya. Ez a fontos esemény követte ki az egyház és az állam összefonódásának útját, ami erősen kitartott az egész középkoron át. Az ezerkét-százkilencven nap 1798-ban végződik, amikor Napóleon, francia császár parancsára elfogták a pápát. 1843-ban végződött az ezerháromszázharmincöt nap, ami *Dániel próféta könyvében* az utoljára említett prófétai időszak. Ez volt a Miller mozgalom, valamint a bibliai próféciák megújult tanulmányozásának az ideje, Jézus közeli eljövetele várásának és reményének a kora.

Dániel próféta könyvében mindvégig két dolgot láttunk: Isten népét üldözik, majd végül az Úr igazolja és megmenti őket. Hogyan segíthet nekünk ez abban, hogy hűségesek tudjunk maradni a jelenlegi próbáink között?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A prófeciákból egy eseménysort ismerünk meg, amely az ítélet megkezdéséig tart. Ez különösen Dániel könyvében figyelhető meg. A prófeciának azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozik, Dánielnek be kellett pecsételnie »a végidőig«. A végidő előtt nem lehetett hirdetni az ítéletről szóló üzenetet, mert az üzenet a prófeciák beteljesedésére épül. De a végső időben – mondja a próféta – »tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás« (Dán 12:4).

Pál apostol figyelmeztette a gyülekezetet, hogy Krisztus eljövételét ne saját korában várja. »Nem jön el az addig – mondta –, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere« (2Thessz 2:3). A nagy hitehagyás, azaz »a bűn emberé«-nek hosszú uralkodása előtt nem várható Urunk adventje. A »bűn embere«, aki »a törvénszegés titkos bűne«, »a veszedelemnek fia« és »a törvénytaposó« néven is ismert, a pápaságot jelképezi, amelyről a próféta megjövendölte, hogy 1260 évig fenntartja uralmát. Ez az időszak 1798-ban ért véget. Krisztus ezt megelőzően nem jöhetett el. Pál figyelmeztetése egészen 1798-ig érvényes. Krisztus második eljövételének hirdetése ezután vált esedékessé” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 307-308. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi a veszélye annak, ha megpróbáljuk meghatározni a végső események idejét? Milyen hatása lesz sokak hitére, ha az előre jelzett dolgok mégsem következnek be? Hogyan szolgálják a lelki erősödésünket a prófeciák? Hogyan kerülhetjük el, hogy csapdába esünk, mert hamis jövendöléseket fogadunk el? Milyen fontos prófétai elvet találunk Krisztusnak Jn 14:29 versében feljegyzett szavaiiban, ami ezekre a kérdésekre világít rá?
- 2) Korunkban, a bámulatatos tudományos fejlődés és az azonnali kommunikáció világában (ami nem mindig válik a javunkra), miért nem nehéz elképzelni a példa nélküli „nyomorúságos időt”?
- 3) Miért az evangélium, Krisztus igazsága az egyetlen reményünk arra, hogy „beírva találtassunk az élet könyvébe” (Dán 12:1)? Miben reménykedhetnénk máskülönben? Beszéljessünk a hétfői rész utolsó kérdésére adott válaszunkról!

ISTEN ÉS A VILÁG TÖRTÉNELME

„Szóla a király Dánielnek, és monda: Bizonyal a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titkot” (Dán 2:47).

„A Dániel által feljegyzett próféciaák most a világtörténelem alkonján különleges figyelmünket igénylik, mivel korunkról szólnak. Kapcsoljuk össze velük az utolsó újtestamentumi könyv tanításait! Sátán sok emberrel elhitei, hogy Dániel és a látnok János írásainak profetikai részeit nem lehet megérteni. Pedig az ígélet világosan kifejezi, hogy különleges áldások kísérik e próféciaák tanulmányozását. »...*de az okosok megértik*« (Dán 12:10) – mondta Isten Dániel látomásairól. Az utolsó napokban lepattan róluk a pecsét. Krisztus szolgájának, Jánosnak adott kinyilatkoztatásokról pedig, melyek Isten népét századokon át vezették, így hangzik az ígélet: »*Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a prófétai ígéletet, és megtartják azt, ami meg van írva bennük...*« (Jel 1:3).

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és a Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, hogy mily érték-telen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt Babilon, minden hatalmával és ragyogásával... Csak az maradhat meg, ami beilleszkedik Isten tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül Isten elvei állandóak és maradandóak mindabból, amit világunk ismer.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet igazi céljait. Ha az időt az örökkévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelekor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 339-340. o.).